

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator													א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא	שבועות-שבועות שתיים
																												שבועה שלא אוכל וכו'.
																												הא גופא קשיא
																												שבועה שלא אוכל, ואכל אוכלין שאין ראויין לאכילה, ושתה משקין שאין ראויין לשתיה - פטור
																												שבועה שלא אוכל, ואכל נבילות וטריפות, שקצים ורמשים - חייב
																												מאי שנא רישא דפטור ומאי שנא סיפא דחייב?
																												הא לא קשיא: רישא בסתם, וסיפא במפרש.
																												מפרש נמי גופיה תיקשי, אמאי? מושבע מהר סיני הוא
																												בכולל דברים המותרין עם דברים האסורין
																												אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואלויא דרבנן, אי בסתם אליבא דרבי עקיבא
																												אדם אוסר עצמו בכל שהוא.
																												בשלמא רבי יוחנן לא אמר כריש לקיש, דמוקים לה למתניתין כדברי הכל, אלא ר"ל מאי טעמא לא אמר כר' יוחנן?
																												כי אמרינן איסור כולל - באיסור הבא מאלו, באיסור הבא על ידי עצמו לא אמרינן.
																												בשלמא לריש לקיש, משום הכי קא פטר רבי שמעון
																												כל שהוא למכות, ולא אמרו כזית אלא לקרבן
																												אלא לרבי יוחנן, מאי טעמא דרבי שמעון דפטור?
																												מדידי הוא טעמא אלא משום איסור כולל, רבי שמעון לטעמיה דלית ליה איסור כולל
																												האוכל נבילה ביוה"כ - פטור.
																												בשלמא לריש לקיש, משכחת לה בלאו והן אלא לר' יוחנן, בשלמא לאו משכחת לה, אלא הן היכי משכחת לה?
																												אלא כדבא
																												שבועה שלא אוכל, ואכל עפר - פטור.
																												קונם אשתי נהנית לי אם אכלתי היום, ואכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים - הרי אשתו אסורה לן תנינא:
																												הכי השתא, התם כיון דמעיקרא אכל והדר אשתבע ליה - חשובי אחשביה, אלא הכא מי אחשביה.
																												מאי טעמא דמאן דאית ליה איסור כולל? מידי דהוה איסור מוסיף, ומאן דפטור - דלית ליה, כי אמר איסור מוסיף - בחדא חתיכה, בשתי חתיכות לא אמר.
																												למאן דאית ליה איסור כולל, אמר שבועה שלא אוכל תאנים וחזר ואמר שבועה שלא אוכל תאנים וענבים - מיגו דחילל אענבים חילל נמי אתאנים.
																												פשיטא
																												מהו דתימא: איסור הבא מאלו אמרינן, איסור הבא מעצמו לא אמרינן, קמ"ל.
																												יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבע חטאות ואשם אחד, ואלו הן: טמא שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשין ביוה"כ
																												אף אם היתה שבת והוציאו - חייב
																												אינו מן השם

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

Talmud Navigator																						
שבועות-שבועות שנים																						
מימרא																						
מאן דאמר																						
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ												
כד:	◊							ג														
כד:	◊							!														
כד:	◊							ג														
כד:								!														
כד:	◊							!														
כד:	◊							ג														
כד:								!														
כד:	◊							!														
כד:	◊							ג														
כד:								!														
כד:	◊							!														
כד:	◊							ג														
כד:								!														
כד:	◊							■	!	דאמר: [רבי אליעזר]												
כד:	◊							!		רב אשי:												
כד:	◊							ג														
כד:								!														
כד:	◊							!		רב אשי מאוריא אמר ר' זירא:												
כד:	◊							ג														
כה:								!														
כה:								!		רבינא:												
כה:	◊							ג														
כה:	◊							!														
כה:	◊							ג														
כה:	◊							!														
כה:	■																					
כה:	◊	■																				
כה:	■	◆								רבי ישמעאל:												
כה:	◊	ג								אמר לו ר"ע:												
כה:	◊							!		אמר לו: [רבי ישמעאל]												
כה:	◊	■	◆							אמר לו: [רבי עקיבא]												
כה:	◊	■								ת"ר:												
כה:	◊							■														
כה:	◊							■														
כה:	◊							■														

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כיצד? אמר שבועה שאתן לפלוני ושלא אתן.											כח.
מאי אתן?											כח.
אלימא צדקה לעני											כח.
מושבוע ועומד מהר סיני הוא, שנאמר: (דברים ט"ו) נתון נתון לו											כח.
אלא מתנה לעשיר.											כח.
שאינן ושלא אינן.											כח.
איני?											כח.
האומר שבועה שלא אינן ג' ימים - מלקין אותו וישן לאלתר	והא"ר יוחנן:										כח.
התם דאמר ג', הכא דלא אמר ג'.											כח.
שאזרוק צרור לים ושלא אזרוק.											כח.
שבועה שזרק פלוני צרור לים ושלא זרק - רב אמר: חייב	איתמר: [רב]										כח.
פטור.	שמואל:										כח.
רב אמר חייב, איתיה בלאו והן	[רב]										כח.
ושמואל אמר פטור, ליתיה בלהבא.	[שמואל]										כח.
לימא, בפלוגתא דר' ישמעאל ור"ע קא מיפלגין											כח.
אינו חייב אלא על העתיד לבא, שנאמר: להרע או להטיב	דתנן, ר' ישמעאל:										כח.
א"כ, אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטובה, דברים שאין בהן הרעה והטובה מניין?	אמר לו ר"ע:										כח.
מריבוי הכתוב	אמר לו: [רבי ישמעאל]										כח.
אם ריבה הכתוב לכך, ריבה הכתוב לכך	אמר לו: [רבי עקיבא]										כח.
רב דאמר כר"ע	[רב]										כח.
ושמואל דאמר כר' ישמעאל	[שמואל]										כח.
אליבא דר' ישמעאל כולי עלמא לא פליגי, השתא מילתא דאיתא בלהבא לא מחייב עלה רבי ישמעאל לשעבר, מילתא דליתא בלהבא מיבעיא? כי פליגי - אליבא דר"ע											כח.
רב כר"ע	[רב]										כח.
עד כאן לא מחייב ר"ע התם לשעבר - אלא מלתא דאיתא בלהבא מחייב ר"ע לשעבר, אבל מידי דליתיה בלהבא - לא.	שמואל:										כח.
לימא, בפלוגתא דרבי יהודה בן בתירא ורבנן קמיפלגין											כח.
נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל - פטור, לקיים את המצוה ולא קיים - פטור	דתנן: [רבנן]										כח:
שהיה בדין שיהא חייב כדברי ר' יהודה בן בתירא											כח:
ומה אם הרשות שאינו מושבע עליה מהר סיני - הרי הוא חייב עליה, מצוה שמושבע עליה מהר סיני - אינו דין שיהא חייב עליה	דאמר רבי יהודה בן בתירא:										כח:
לא, אם אמרת בשבועת הרשות - שכן עשה בה לאו כהן, תאמר בשבועת מצוה - שכן לא עשה בה לאו כהן	אמרו לו:										כח:

disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:	statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-
---	---

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
נימא, רב דאמר כר' יהודה בן בתירא, ושמואל דאמר כרבנן									ז		◊
אליבא דרבי יהודה בן בתירא כולי עלמא לא פליגי, השתא לאו והן לא בעי, להבא ולשעבר בעי? כי פליגי - אליבא דרבנן									!		◊
שמואל כרבנן	[שמואל]								!		◊
ורב?									ז	!	◊
כי לא מחייבי רבנן בלאו והן - דכתיב (ויקרא ה') להרע או להיטיב בהדיא, אבל להבא ולשעבר דמריבויא דקראי אתו - מחייבי.	[רב]								!		◊
לא אכלתי היום ולא הנחתי תפילין היום, משביעך אני ואמר אמן - חייב	מתיב רב המנונא:								ז		◊
בשלמא לא אכלתי איתיה בלא אוכל, אלא לא הנחתי מי איתיה בלא אניח?									ז		◊
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: לצדין קתני, לא אכלתי לקרבן, לא הנחתי למלקות.	[רב המנונא]								!		◊
איזו היא שבועת שוא? נשבע לשנות את הידוע לאדם, ואמר על עמוד של אבן שהוא של זהב	מתיב רבא:								ז		◊
והוא שניכר לג' בני אדם	ואמר עולא:								ז		◊
טעמא דניכר, הא לא ניכר - עובר משום שבועת ביטוי, ואמאי? הא אינו ביהא של זהב									ז		◊
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: ניכר - עובר משום שבועת שוא, לא ניכר - עובר משום שבועת שקר.	[רבא]								!		◊
ומודה רב, באומר לחבירו שבועה שאני יודע לך עדות ואשתכח דלא ידע ליה - דפטור, הואיל וליתיה בכלל שאני יודע לך עדות, ידעתי ולא ידעתי - מחלוקת, העדתי ולא העדתי - מחלוקת.	אביי:								!		◊
בשלמא לשמואל דאמר: מילתא דליתיה בלהבא לא מחייב עליה לשעבר, להכי אפקה רחמנא לשבועת עדות מכלל שבועת ביטוי, אלא לרב למאי הלכתא אפקה רחמנא?									ז		◊
לאיחויבי עליה תרת.	אמרו רבנן קמיה דאביי:								!		◊
תרת לא מציתו אמריתו	אמר להו: [אביי]								ז		◊
(ויקרא ה') לאחת מאלה - לאחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו שתים.	דתניא:								ז		◊
ולאביי למאי הלכתא אפקה רחמנא?									ז		◊
בכולן נאמר ונעלם וכאן לא נאמר ונעלם - לחייב על המזיד כשוגג.	לכדתניא:								!		◊
אימא: במזיד מחייב חדא, בשוגג מחייב תרת	רבנן לאביי:								ז		◊
לאו היינו דאמר: לאחת - אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו שתים? ואי במזיד, מי איכא תרת?	אמר להו: [אביי]								!		◊
משום דהוה דבר שבכלל ויצא לידון בדבר החדש, אין לך בו אלא חידושו בלבד.	רבא:								!		◊
איתא לשבועה בעולם	מכלל דאביי סבר:								ז		◊
מודה רב, באומר לחבירו שבועה שאני יודע לך עדות ואשתכח דלא ידע ליה - דפטור, הואיל וליתיה באיני יודע לך עדות	והאמר אביי:								ז		◊
הדר ביה אביי מההיא.									!		◊
ואיבעית אימא: חדא מינייהו רב פפא אמרה.									!		◊
אינו חייב אלא על העתיד לבא.	רבי ישמעאל:										◻
(ויקרא ה') להרע או להיטיב - אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה, שאין בהן הרעה והטבה מניין? תלמוד לומר: (ויקרא ה') או נפש כי תשבע לבטא בשפתים, אין לי אלא להבא, לשעבר מניין? תלמוד לומר: (ויקרא ה') לכל אשר יבטא האדם בשבועה, דברי רבי עקיבא	ת"ר: [רבי עקיבא]								◻	◻	◊

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										א
מימרא	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
להרע או להיטיב - להבא.	רבי ישמעאל:											כו.
אם כן, אין לי אלא דברים שיש בהן הטבה והרעה, דברים שאין בהן הרעה והטבה מנין?	אמר לו רבי עקיבא:											כו.
מרבוי הכתוב.	אמר לו: [רבי ישמעאל]											כו.
אם ריבה הכתוב לכך ריבה הכתוב לכך	אמר לו: [רבי עקיבא]											כו.
שפיר קא"ל רבי עקיבא לר' ישמעאל												כו.
ר' ישמעאל ששימש את רבי נחוניא בן הקנה שהיה דורש את כל התורה כולה בכלל ופרט, איהו נמי דורש בכלל ופרט, רבי עקיבא ששימש את נחום איש גז' שהיה דורש את כל התורה כולה בריבה ומיעט, איהו נמי דורש ריבה ומיעט.	רבי יוחנן:											כו.
מאי ר' עקיבא דדריש ריבויי ומיעוטי?												כו.
או נפש כי תשבע - ריבה, להרע או להיטיב - מיעט, לכל אשר יבטא האדם - חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל, מאי ריבה? ריבה כל מילי, ומאי מיעט? מיעט דבר מצוה.	דתניא: [רבי עקיבא]											כו.
ור' ישמעאל דריש כלל ופרט: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים - כלל, להרע או להיטיב - פרט, לכל אשר יבטא האדם - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש להבא, אף כל להבא, אהני כללא לאתויי אפי' דברים שאין בהן הרעה והטבה להבא, אהני פרטא למעוטי אפילו דברים שיש בהן הרעה והטבה לשעבר.	[רבי ישמעאל]											כו.
איפוך אנא												כו.
דומיא דלהרע או להיטיב, מי שאיסורו משום (במדבר ל') בל יחל דברו, יצאתה זו שאין איסורו משום בל יחל דברו אלא משום בל תשקרו.	רבי יצחק:											כו.
אמר קרא: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים, מי שהשבעה קודמת לביטוי ולא שהביטוי קודמת לשבעה, יצא זה אכלתי ולא אכלתי - שהמעשה קודם לשבעה.	רב יצחק בר אבין:											כו.
(ויקרא ה') האדם בשבעה - פרט לאנוס, ונעלם - פרט למזיד, ממנו - שנתעלמה ממנו שבעה, יכול שנתעלמה ממנו חפץ? ת"ל: בשבעה ונעלם, על העלם שבעה הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפץ.	ת"ר:											כו.
האדם בשבעה - פרט לאנוס.	אמר מר:											כו.
היכי דמי?												כו.
כדרב כהנא ורב אסי כי הוו קיימי מקמי דרב, מר אמר: שבעתא דהכי אמר רב, ומר אמר: שבעתא דהכי אמר רב. כי אתו לקמיה דרב, אמר כחד מינייהו.												כו.
אמר ליה אידך: ואנא בשיקרא אישתבעי?												כו.
אמר ליה: לבן אנסך. ונעלם ממנו - שנתעלם ממנו שבעה, יכול שנתעלם ממנו חפץ? תלמוד לומר: בשבעה ונעלם ממנו, על העלם שבעה הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפץ.												כו.
בשלמא שבעה משכחת לה בלא חפץ, כגון דאמר שבעה שלא אוכל פת חטין וכסבור שאוכל קאמר, דשבעתיה אינשי, חפצא דכיר אלא חפץ בלא שבעה ה"ד? כגון דאמר שבעה שלא אוכל פת חטין וכסבור של שעורים קאמר, דשבעתיה דכיר ליה, חפצא אינשי, כיון דחפצא אינשי להו היינו העלם שבעה.	מחכו עלי' במערבא:											כו.
דא ודא אחת היא.	אלא אמר רבי אלעזר:											כו.
אלמא חפץ בלא שבעה לא משכחת לה? והא משכחת לה כגון דאמר שבעה שלא אוכל פת חטין, והושיט ידו לסל ליטול פת שעורין ועלתה בידו של חטין, וכסבור שעורים היא ואכלה, דשבעתיה דכיר ליה, חפצא הוא דלא ידע ליה.	מתקיף לה רב יוסף:											כו.
כלום מחייבת ליה קרבן אלא אמאי דתפיס בידיה, העלם שבעה הוא	אמר ליה אבוי:											כו.
סוף סוף קרבן דקא מייתי עלה דהאי פת, מיהת העלם שבעה הוא	לישנא אחרינא, אמר ליה אבוי לרב יוסף:											כו.
ורב יוסף?												כו.
כיון דכי ידע ליה דחטין הוא פריש מיניה, העלם חפץ הוא.	אמר לך: [רב יוסף]											כו.
העלם זה וזה בידו, מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											כו.

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
הרי העלם שבועה בידו וחייב.	אמר ליה: [רב נחמן]								!		כו.
אדרבה, הרי העלם חפץ בידו ופטור									ז		כו.
חזינו, אי מחמת שבועה קא פריש - הרי העלם שבועה בידו וחייב, אי מחמת חפץ קא פריש - הרי העלם חפץ בידו ופטור.	רב אשי:								!		כו.
כלום פריש משבועה אלא משום חפץ, כלום פריש מחפץ אלא משום שבועה אלא לא שנא.	רבינא לרב אשי:								ז		כו.
איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר? אי דידע, מזיד הוא. אי דלא ידע, אנוס הוא	בעא מיניה רבא מרב נחמן:									^	כו:
באומר: יודע אני ששבועה זו אסורה, אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן או לאו.	אמר ליה: [רב נחמן]								!		כו:
כמאן? כמונבז									ז		כו:
שגגת קרבן שמה שגגה	דאמר: [מונבז]								ז		כו:
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דמונבז - אלא בכל התורה כולה דלאו חידוש הוא, אבל הכא דחידוש הוא, דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן, דילפינן מע"ז, והכא מייתי, אפילו רבנן מודו.									!		כו:
נשבע על ככר ומסתכן עליה, מהו?	בעא מיניה רבינא מרבא:									^	כו:
מסתכן, לישרי ליה מך	[רבא]								ז		כו:
אלא, מצטער ואכלה בשגגת שבועה, מאי?	[רבינא מרבא]									^	כו:
שב מידיעתו - מביא קרבן על שגגתו, לא שב מידיעתו - אין מביא קרבן על שגגתו.	א"ל [רבא], תנינא:								!		כו:
גמר בלבו צריך שיוציא בשפתיו, שנאמר: (ויקרא ה') לבטא בשפתים.	שמואל:									■	כו:
בשפתים - ולא בלב, גמר בלבו מנין? ת"ל: (ויקרא ה') לכל אשר יבטא האדם בשבועה	מיתבי:									■	כו:
הא גופה קשיא, אמרת: בשפתים - ולא בלב, והדר אמרת: גמר בלבו מנין									ז		כו:
הא לא קשיא, הכי קאמר: בשפתים - ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו ולא הוציא, גמר בלבו סתם מנין? ת"ל: לכל אשר יבטא	רב ששת:								!		כו:
אלא לשמואל קשיא									ז		כו:
תריין ואימא הכי: בשפתים - ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שערין, גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין? ת"ל: לכל אשר יבטא האדם.	רב ששת:								!		כו:
(דברים כ"ג) מוצא שפתיך תשמור ועשית - אין לי אלא שהוציא בשפתיו, גמר בלבו מנין? ת"ל: (שמות ל"ה) כל נדיב לב	מיתבי:									■	כו:
שאני התם, דכתיב: כל נדיב לב.									!		כו:
וניגמר מינה									ז		כו:
משום דהוה תרומה וקדשים שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.									!		כו:
הניחא למ"ד אין מלמדין, אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר?									ז		כו:
הוה חולין וקדשים, וחולין מקדשים לא גמרינן.									!		כו:
נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל - פטור, לקיים ולא קיים - פטור										■	כו:
שהיה בדין שיהא חייב כדברי ר' יהודה בן בתירא.										■	כו:
מה אם הרשות שאינו מושבע עליו מהר סיני - הרי הוא חייב עליו, מצוה שהוא מושבע עליה מהר סיני - אינו דין שיהא חייב עליה	רבי יהודה בן בתירא:									■	כו:

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא, אם אמרת בשבועת הרשות - שכן עשה בה לאו כהן, תאמר בשבועת מצוה - שלא עשה בה לאו כהן, שאם נשבע לבטל ולא ביטל - פטור.	אמרו לו:											כן.
יכול נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל יהא חייב? ת"ל: (ויקרא ה') להרע או להטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות.	ת"ר:											כן.
אוציא נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל שהוא פטור יכול נשבע לקיים את המצוה ולא קיים שיהא חייב?												כן.
ת"ל: להרע או להטיב, מה הרעה רשות, אף הטבה רשות.												כן.
אוציא נשבע לקיים את המצוה ולא קיים שהוא פטור יכול נשבע להרע לעצמו ולא הרע, יכול יהא - פטור?												כן.
ת"ל: להרע או להטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות.												כן.
אביא נשבע להרע לעצמו ולא הרע שהרשות בידו יכול נשבע להרע לאחרים ולא הרע שיהא חייב?												כן.
ת"ל: להרע או להטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות. אוציא נשבע להרע לאחרים ולא הרע שאין הרשות בידו												כן.
מנין לרבות הטבת אחרים?												כן.
ת"ל: או להטיב.												כן.
ואיזו היא הרעת אחרים? אכה את פלוני ואפצע את מוחו.												כן.
וממאי דקראי בדבר הרשות כתיבי? דלמא בדבר מצוה כתיבי												כן.
לא ס"ד, דבעינן הטבה דומיא דהרעה והרעה דומיא דהטבה,												כן.
דאקיש הרעה להטבה, מה הטבה אינה בביטול מצוה, אף הרעה אינה בביטול מצוה, הרעה גופה הטבה היא ואקיש הטבה להרעה, מה הרעה אינה בקיום מצוה, אף הטבה אינה בקיום מצוה, הטבה גופה הרעה היא.												כן.
אי הכי, בדבר הרשות נמי לא משכחת לה												כן.
אלא מדאיצטריך או לרבות הטבת אחרים, ש"מ בדבר הרשות כתיבי, דאי ס"ד בדבר מצוה כתיבי, השתא הרעת אחרים איתרבי, הטבת אחרים מיבעיא?												כן.
והאי או מיבעי ליה לחלק												כן.
לחלק לא צריך קרא.												כן.
הניחא לר' יונתן, אלא לר' יאשיה מאי איכא למימר?												כן.
(ויקרא כ') איש אשר יקלל את אביו ואת אמו - אין לי אלא אביו ואמו ולא אמו, אמו ולא אביו מניין? ת"ל: (ויקרא כ') אביו ואמו קלל - אביו קלל, אמו קלל, דברי ר' יאשיה	דתניא: [רבי יאשיה]											כן.
משמע שניהם כאחד ומשמע אחד בפני עצמו, עד שיפרוט לך הכתוב יחדין	רבי יונתן:											כן.
אפי' תימא ר' יאשיה, וסבר לה כר"ע												כן.
דדריש רבוי ומיעוטי	[רבי עקיבא]											כן.
אי אמרת בשלמא בדבר הרשות כתיב, ממעט דבר מצוה, אלא אי אמרת בדבר מצוה כתיב, ממאי קא ממעט?												כן.
מה אם הרשות כו'.	רבי יהודה בן בתירא:											כן.
ורבנן שפיר קאמרי ליה לר' יהודה בן בתירא												כן.
ור"י בן בתירא?												כן.
אטו הטבת אחרים, לאו אע"ג דליתא בכלל הרעת אחרים ורבי רחמנא? הכא נמי בקיום מצוה, אע"ג דליתיה בביטול מצוה רבייה רחמנא.	אמר לך: [רבי יהודה בן בתירא]											כן.

שבועות כג: - ל:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מבאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבועה שלא אוכל ככר זו אם אוכל זו, ואכל את הראשונה בשוגג והשניה במזיד - פטור	רבא:											כח.
ראשונה במזיד ושניה בשוגג - חייב												כח.
שתיהן בשוגג - פטור												כח.
שתיהן במזיד												כח:
אכליה לתנאיה והדר אכליה לאיסוריה - מיחייב												כח:
אכליה לאיסוריה והדר אכליה לתנאיה - פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש												כח:
למ"ד התראת ספק שמה התראה - חייב	[רבי יוחנן]											כח:
למ"ד לאו שמה התראה - פטור.	[ריש לקיש]											כח:
תלאן זו בזו, לא אוכל זו אם אוכל זו, לא אוכל זו אם אוכל זו, ואכל זו בזדון עצמה ובשגגת חבירתה זו בזדון עצמה ובשגגת חבירתה - פטור												כח:
זו בשגגת עצמה ובזדון חבירתה זו בשגגת עצמה ובזדון חבירתה - חייב												כח:
שתיהן בשוגג - פטור												כח:
שתיהן במזיד - אשניה מיחייב, אראשונה - פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש.												כח:
נדרי שגגות כיצד? קונם אם אכלתי ואם שתיתי ונזכר שאכל ושתה, שאיני אוכל שאיני שותה, שכת ואכל ושתה - מותר	רב מרי, אף אנן נמי תנינא:											כח:
כשם שנדרי שגגות מותרין, כך שבועות שגגות מותרות.	ותני עלה:											כח:
עיפא תני שבועות בי רבה, פגע ביה אבימי אחוה												כח:
שבועה שלא אכלתי, שבועה שלא אכלתי, מהו?	אמר ליה: [אבימי]											כח:
אינו חייב אלא אחת	אמר ליה: [עיפא]											כח:
אישתבשת, הרי יצאה שבועה לשקר.	אמר ליה: [אבימי]											כח:
שבועה שלא אוכל תשע ועשר, מהו?	אמר ליה: [אבימי]											כח:
חייב על כל אחת ואחת	אמר ליה: [עיפא]											כח:
אישתבשת, אי תשע לא אכיל, עשר לא אכיל.	אמר ליה: [אבימי]											כח:
שבועה שלא אוכל עשר ותשע, מהו?	אמר ליה: [אבימי]											כח:
אינו חייב אלא אחת	אמר ליה: [עיפא]											כח:
אישתבשת, עשר הוא דלא אכיל, הא תשע מיהא אכיל.	אמר ליה: [אבימי]											כח:
זימנין דמשכחת לה להא דעיפא כדמר	אביי:											כח:
שבועה שלא אוכל תאנים וענבים וחזר ואמר שבועה שלא אוכל תאנים, ואכל תאנים והפריש קרבן ואח"כ אכל ענבים לחודייהו, הויא להו ענבים חצי שיעור, ואחצי שיעור לא מיחייב קרבן	דאמר רבה:											כח:
הכא נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל עשר וחזר ואמר שבועה שלא אוכל תשע, ואכל תשע והפריש קרבן ואח"כ אכל עשירית, הויא לה עשירית חצי שיעור, ואחצי שיעור לא מיחייב.												כט.
איזו היא שבועת שוא?												כט.
נשבע לשנות את הידוע לאדם, אמר על העמוד של אבן שהוא של זהב, ועל האיש שהוא אשה, ועל האשה שהיא איש.												כט.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator										א
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ה	ט	ו	ד	ג	ב	א	
נשבע על דבר שאי אפשר לו, אם לא ראיתי גמל שפורה באויר, ואם לא ראיתי נחש כקורת בית הבד.												כט.
אמר לעדים בואו והעידוני, שבועה שלא נעידך.												כט.
נשבע לבטל את המצוה, שלא לעשות סוכה, ושלא ליטול לולב, ושלא להניח תפילין.												כט.
זו היא שבועת שוא, שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור.												כט.
שבועה שאוכל ככר זו, שבועה שלא אוכלנה - הראשונה שבועת ביטוי, והשניה שבועת שוא, אכלה - עבר על שבועת שוא, לא אכלה - עבר על שבועת ביטוי.												כט.
והוא שניכר לג' בני אדם.	עולא:											כט.
נשבע על דבר שאי אפשר לו, אם לא ראיתי גמל פורח באויר.												כט.
שבועה שראיתי לא קאמר, מאי אם לא ראיתי?												כט.
תני: שבועה שראיתי	אביי:											כט.
באומר: יאסרו כל פירות שבעולם עלי אם לא ראיתי גמל פורח באויר.	רבא:											כט.
ודלמא האי גברא ציפורא רבא חזי ואסיק ליה שמא גמלא, וכי קא משתבע - אדעתיה ידידיה אשתבע	רבינא לרב אשי:											כט.
וכי תימא, בתר פומיה אזלינן ולא אזלינן בתר דעתיה												כט.
כשמשיבין אותו, אומרים לו: הוי יודע, שלא על דעתך אנו משיבין אותך אלא על דעתנו ועל דעת ב"ד	והא תניא:											כט.
מאי טעמא? לאו משום דאמרין: דלמא איסקונדרי יהיב ליה ואסיק להו זוזי, דכי קא משתבע - אדעתיה ידידיה קא משתבע												כט.
לא, התם משום קניא דרבא.												כט.
וכן מצינו כשהשביע משה את ישראל, אמר להן: דעו, שלא על דעתכם אני משיב אתכם אלא על דעת המקום ועל דעתי	ת"ש:											כט.
ואמאי? לימא להו: קיימו מאי דאמר אלוה, לאו משום דמסקי אדעתייהו עבודת כוכבים												כט.
לא, משום דעבודת כוכבים נמי איקרי אלוה, דכתיב: (שמות כ') אלהי כסף ואלהי זהב.												כט.
ולימא להו: קיימו תורה												כט.
חדא תורה.												כט.
ולימא: קיימו שתי תורות												כט.
תורת חטאת, תורת אשם.												כט.
קיימו כל התורה כולה												כט.
עבודת כוכבים												כט.
חמורה עבודת כוכבים, שכל הכופר בה - כמודה בכל התורה כולה.	דאמר מר:											כט.
ולימא להו: קיימו מצוה												כט.
חדא מצוה.												כט.
קיימו מצות												כט.
תרת.												כט.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator													א
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	כ	ג	ד	ה	ו	ז	ח	
כל המצות כולן		ז													כט.
מצות ציצית		!													כט.
שקולה מצות ציצית כנגד כל המצות כולן.	דאמר מר:	!													כט.
ולימא להו: קיימו שש מאות ושלוש עשרה מצות		ז													כט.
ולטעמך, לימא להו: על דעתך, על דעת המקום למה ליי? אלא כי היכי דלא תהוי הפרה לשבועתייהו.		!													כט.
ואם לא ראיתי נחש כקורת בית הבד.															כט:
ולא?															כט:
והא ההוא דהוה בשני שבור מלכא, הוה חד דאחזיק תליסר אורוותא תיבנא															כט:
בטרופ.	שמואל:														כט:
כולהו נמי מיטרף טריפין															כט:
בשגבו טרופ.															כט:
שבועה שאוכל ככר זו, שבועה שלא אוכלנה כו'.															כט:
השתא משום שבועת ביטוי מייחייב, משום שבועת שוא לא מייחייב? הרי יצתה שבועה לשוא															כט:
תני: אף על שבועת ביטוי.	רבי ירמיה:														כט:
שבועת ביטוי נוהגת באנשים ובנשים, בקרובים וברחוקים, בכשרין ובפסולין, בפני בית דין ושלא בפני בית דין, מפי עצמו, וחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד.															כט:
שבועת שוא נוהגת באנשים ובנשים, ברחוקים ובקרובים, בכשרין ובפסולין, בפני ב"ד ושלא בפני ב"ד, ומפי עצמו, וחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור.															כט:
אחת זו ואחת זו - המושבע מפי אחרים חייב, לא אכלתי היום ולא הנחתי תפלין היום, משביעך אני ואמר אמן - חייב.															כט:
כל העונה אמן אחר שבועה - כמוציא שבועה בפיו דמי, דכתיב: (במדבר ה') ואמרה האשה אמן אמן.	שמואל:														כט:
מתני' ובריייתא נמי דיקא	רב פפא משמיה דרבא:														כט:
שבועת העדות נוהגת באנשים ולא בנשים, ברחוקים ולא בקרובים, בכשרין ולא בפסולין, ואינה נוהגת אלא בראוין להעיד, ובפני ב"ד ושלא בפני ב"ד מפי עצמו, ומפי אחרים אינן חייבין עד שיכפרו בהן בב"ד, דברי רבי מאיר	דקתני:														כט:
שבועת העדות כיצד? אמר לעדים בואו והעידו, שבועה שאין אני יודעין לך עדות, או שאמרו אין אני יודעין לך עדות, משביע אני עליכם ואמרו אמן, בין בפני ב"ד בין שלא בפני - בית דין, בין מפי עצמו בין מפי אחרים, כיון שכפרו בהם - חייבין, דברי רבי מאיר	ותניא בבריייתא:														כט:
קשיין אהדדי?															כט:
אלא לאו ש"מ: הא דענה אמן, הא דלא ענה אמן, ש"מ.															כט:
מתניתין דהכא נמי דיקא	רבינא משמיה דרבא:														כט:
שבועת ביטוי נוהגת באנשים ובנשים, ברחוקים ובקרובים, בכשרין ובפסולין, בפני בית דין ושלא בפני בית דין, מפי עצמו אין, מפי אחרים לא	דקא תני:														כט:
זה וזה מושבע מפי אחרים - חייב	וקתני סיפא:														כט:
קשיין אהדדי?															כט:
אלא לאו ש"מ: הא דענה אמן, הא דלא ענה אמן.															כט:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < story-מעשה O מקרא-key:	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ז question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
ואלא שמואל מאי קא משמע לן?									ז		כט:
דוקיא דמתניתין קא משמע לן.									!	◊	כט:
הדרן עלך שבועות שנים										◊	

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועת העדות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
שבועת העדות נהגת באנשים ולא בנשים, ברחוקין ולא בקרובין, בכשרין ולא בפסולין, ואינה נוהגת אלא בראוין להעיד, בפני בית דין ושלא בפני ב"ד מפי עצמו, ומפי אחרים אין חייבין עד שיכפרו בהן בב"ד, דברי ר' מאיר	[רבי מאיר]										
בין מפי עצמו ובין מפי אחרים - אינן חייבין עד שיכפרו בהן בב"ד.	חכמים:										
וחייבין על זדון השבועה ועל שגגתה עם זדון העדות, ואינן חייבין על שגגתה.											
ומה הן חייבין על זדון השבועה? קרבן עולה ויורד.											
מנהני מילי?											
(דברים י"ט) ועמדו שני האנשים - בעדים הכתוב מדבר	דת"ר:										
אתה אומר: בעדים, או אינו אלא בבעלי דינין?											
כשהוא אומר: (דברים י"ט) אשר להם הריב - הרי בעלי דינין אמור, הא מה אני מקיים ועמדו שני האנשים? בעדים הכתוב מדבר											
ואם נפשך לומר, נאמר כאן שני ונאמר להלן (דברים י"ט) שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											
מאי אם נפשך לומר?											
וכי תימא: מדלא כתב ואשר להם הריב, כוליה קרא בבעלי דינין משתעי, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											
ועמדו שני האנשים - בעדים הכתוב מדבר	תניא אידך:										
אתה אומר: בעדים, או אינו אלא בבעלי דינין?											
אמרת? וכי שנים באים לדין, שלשה אין באין לדין?											
ואם נפשך לומר, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											
מאי אם נפשך לומר?											
וכי תימא: בתובע ונתבע קא משתעי קרא, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											
ועמדו שני האנשים - בעדים הכתוב מדבר	תניא אידך:										
אתה אומר: בעדים, או אינו אלא בבעלי דינין?											
אמרת? וכי אנשים באין לדין, נשים אין באות לדין?											
ואם נפשך לומר, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											
מאי אם נפשך לומר?											
וכי תימא: אשה לא אורחה, משום (תהלים מ"ה) כל כבודה בת מלך פנימה, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											
ועמדו שני האנשים - מצוה לבעלי דינין שיעמדו.	ת"ר: [חכמים]										
שמעתי, שאם רצו להושיב את שניהם מושבין, איהו אסור? שלא יהא אחד עומד ואחד יושב, אחד מדבר כל צרכו ואחד אומר לו קצר דבריו.	רבי יהודה:										
(ויקרא י"ט) בצדק תשפוט עמיתך - שלא יהא אחד יושב ואחד עומד, אחד מדבר כל צרכו ואחד אומר לו קצר דבריו.	ת"ר:										
ד"א: בצדק תשפוט עמיתך - הוי דן את חבריך לכף זכות.											
בצדק תשפוט עמיתך - עם שאתך בתורה ובמצוות השתדל לדונו יפה.	תני רב יוסף:										

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועת העדות		Talmud Navigator												
מימרא		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רב עולא בריה דרב עילאי הוה ליה דינא קמיה דרב נחמן	[רב עולא בריה דרב עילאי]							ו						
שלח ליה רב יוסף: עולא חברנו, עמית בתורה ובמצות.	[רב יוסף]							ו						
אמר: למאי שלח לי? לחנופי ליה?	[רב נחמן]							ז						
למישרא בתיגריה אי נמי, לשודא דדייני.	הדר אמר: [רב נחמן]							■						
מחלוקת - בבעלי דינין, אבל בעדים - דברי הכל בעמידה, דכתיב: (דברים י"ט) ועמדו שני האנשים.	עולא:									■				
מחלוקת - בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - דברי הכל דיינין בישיבה ובעלי דינין בעמידה, דכתיב: (שמות י"ח) וישב משה לשפוט את העם ויעמוד העם.	רב הונא:									■				
מחלוקת - בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - דברי הכל דיינין בישיבה ובעלי דינין בעמידה, דהא עדים כגמר דין דמו, וכתיב בהו: ועמדו שני האנשים.	ל"א:									■				
דביתיהו דרב הונא הוה לה דינא קמיה דרב נחמן										ו				
היכי נעביד? אי איקום מקמה, מסתתמן טענתיה דבעל דינא לא איקום מקמה, אשת חבר הרי היא כחבר	אמר: [רב נחמן]									ו				
א"ל לשמעיה: צא ואפרח עלי בר אווזא ושדי עלוואי ואיקום.	[רב נחמן]									ו				
מחלוקת - בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - דברי הכל דיינין בישיבה ובעלי דינין בעמידה	והאמר ר: ז									■				
דיתוב כמאן דשרי מסאניה, ואמר: איש פלוני אתה זכאי, איש פלוני אתה חייב.										!				
האי צורבא מרבנן ועם הארץ דאית להו דינא בהדי הדדי, מותבינן ליה לצורבא מרבנן, ולעם הארץ נמי אמרינן ליה תיב, ואי קאי לית לן בה.	רבה בר רב הונא:									■				
רב בר שרביא הוה ליה דינא קמיה דרב פפא										ו				
אותביה ואותיב נמי לבעל דיניה	[רב פפא]									ו				
אתא שליחא דבי דינא בטש ביה ואוקמיה לעם הארץ, ולא אמר ליה רב פפא תיב.										ו				
היכי עביד הכי? והא מסתתמן טענתיה										ז				
אמר רב פפא, מימר אמר: איהו הא אותבן, שליחא הוא דלא מפייס מינאי.	[רב פפא]									!				
האי צורבא מרבנן ועם הארץ דאית להו דינא בהדי הדדי, לא ליקדום צורבא מרבנן וליתבי, משום דמיחזי כמאן דסדר ליה לדיניה. ולא אמרן אלא דלא קביע ליה עידיה, אבל קביע ליה עידיה לית לן בה, מימר אמר: בעידיה טריד.	ואמר רבה בר רב הונא:									■				
האי צורבא מרבנן דידע בסהדותא, וזילא ביה מילתא למיזל לבי דיינא דזוטר מיניה לאסהודי קמיה, לא ליזיל.	ואמר רבה בר רב הונא:									■				
אף אנן נמי תנינא:	רב שישא בריה דרב אידי:									■				
מצא שק או קופה ואין דרכו ליטול - הרי זה לא יטול.	[תנינא]									■	■			
הני מילי בממונא, אבל באיסורא - (משלי כ"א) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה', כל מקום שיש בו חלול ה' - אין חולקין כבוד לרב.										■				